

[Carsten Raft.]

ventet i flere Aar. Det er prøvede og fuldt brugbare Befalingsmænd. Det vilde være en sund og god Supplerings af den øvrige Officerstilgang, og desuden er det i god Forstand en Demokratisering af Officerskorpset. Derfor antager jeg, at det maa have en socialdemokratisk Ministers særlige Interesse.

Fra de indkaldtes Rækker er der et meget stærkt Ønske til den højtærede Forsvarsminister. Man vil saa gerne have nogenlunde bestemt Dato for Hjemsendelsen. Det kommer ikke saa meget an paa, om det bliver før eller senere, det er bare, *hvornaar* det bliver. Der er Hundreder af Firmaer, der for at kunne disponere gerne vilde vide det. Der er Folk, der holder Bestyrere af deres Forretning eller paa deres Bedrifter; der er Folk, der søger Arbejde, og jeg kan ikke se, at det er saa svært at opfylde det Ønske. Faste Løfter kan man selvfølgelig ikke give, nye Ting, der vælter ind, kan omstyrte en saadan Ordning, men jeg synes, at efter Rekrutindkaldelserne maa Tiden alligevel være inde, hvor man kan beregne, hvornaar omtrent *normalt* den paa-gældende Styrke kan komme hjem. Jeg henstiller til Ministeren, at der bliver givet Besked, det vil betyde meget for mange Mennesker.

Vel nærmest ud fra et Kvarterværtssynspunkt udtalte det ærede Medlem Hr. Nørskov i Gaar, at Forholdet mellem de indkaldte og Kvarterværterne var godt. Jeg kan supplere med den Oplysning, at næsten alle de Breve, jeg har modtaget fra Soldater, indeholder Lovord om Kvarterværterne. Det ærede Medlem Hr. Nørskov har sikkert ogsaa Ret i, at Mangelen paa Arbejdskraft ude paa Landet betyder nok saa meget som den økonomiske Byrde for Kvarterværterne. Mange Steder er derfor Afdelinger og Kvarterværter kommet i snævert Samarbejde for at hjælpe paa det. Øvelser lægges an med Hensyntagen til Værterne. Mandskabet tager et Nap med i Køkkenet. Man ikke det vilde være heldigt, om man fra Ledelsens Side udvirkede, at der, hvor den Slags ikke er sket, kom det i Gang. Hvor Militæret er sin egen Vært, kniber det en lille Smule mere. Der er Luftværnsbatterier i Sønderjylland, hvor man endnu ligger i Telt paa 24 Timers Vagten ved Kanonerne. Det har allerede været 5 Graders Nattefrost, Halmen er tynd, og de har kun et Tæppe til hver anden Mand. De forkølede faar udleveret en islandsk Trøje og Tørklæder. Slet ikke saa faa gaar

rundt og ønsker en rask lille Forkølelse for at faa denne Supplerings af deres Udrustning.

De lovede Barakker er ankommet, men de er ikke stillet op endnu, og de har været ganske ualmindeligt længe undervejs. Man faar ved denne og andre Sager en Fornemmelse af, at den Kommandovej, en saadan Sag skal gaa, er meget lang og meget trang. Bedre bliver det selvfølgelig ikke, naar de forskellige Kommandoledd ligger spredt over Landet, og helt galt bliver det, naar Batteriet som i dette Tilfælde er flyttet til en anden Division. Man spørger uvilkaarligt, om der ikke under disse Forhold kunde ske lidt hurtigere Ekspedition, særlig naar det drejer sig om denne Slags Sager, som ganske givet bør rettes.

Der er Glæde over Lønforhøjelsen. Jeg vil bare minde en lille Smule om de værnepligtige Sekondløjtnanter, der ikke bliver helt godt behandlet. Naar de blev Løjtnanter, var det jo som Regel, fordi de var dygtigere end de andre. De er indkaldt helt tilbage til Aargang 1932, og de har faaet at vide, at de skal ikke regne med foreløbig at komme hjem. Men hele deres Løn er i Garnisonsbyerne 141 Kr. plus en Sjettedel, der nu kommer til, men det er jo ikke meget.

Soldaterne er glade for deres Femogtyveøre, selv om de ikke ser den med det samme, men først naar de skal hjem, men de har et lille Ønske. 1 Kr. om Dagen er ikke for meget til Fornødenheder, til Tobak, Rejser, Undertøj og Sko. Mon der ikke kunde være Mulighed for, at danske Soldater ligesom britiske og tyske fik en beskedent Tobaksration, eventuelt fik Adgang til at købe Tobak uden Banderoleskat?

Hvad Uniformen angaar, er der ogsaa et Ønske, jeg har lovet at bringe videre. Det er rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Viggo Nielsen sagde i Gaar, at i den første Maaned var der kun udleveret een Uniform. Den svedte man i om Dagen, og den frøs man i om Natten. Der var ikke Haandklæder, og der var ikke Anledning til Bad. Det gjorde nu ikke saa meget, saa længe Vejret var godt, og man tog det som en feltmæssig Ting. Men naar Vinteren kommer, er der Trang til at faa endnu en Uniform til Udgangstøj og Skiftebrug, naar det er nødvendigt. Nu er Efteraarsregnen begyndt at bløde, Pløjejorden er blevet tung og hænger i Tøjet, og saa er det et Slid at faa en Uniform gjort til Udgangstøj. Det er ogsaa et Spørgsmaal, om det er praktisk og økonomisk at nøjes med een Uniform. Rekrutterne plejer at have to Uniformer. Vi